

το καλύτερο σχολείο είναι το κατειλημμένο

κείμενο για τις πρόσφατες καταλήψεις σχολείων

-οκτώβριος 2020

κατάληψη στο σχολικό συγκρότημα της Γκράβας τη δεκαετία του '90

Τις μέρες που γράφονται οι παρακάτω σκέψεις ένα τεράστιο κύμα καταλήψεων σαρώνει όλο τον ελλαδικό χώρο. Οι καταλήψεις ανέκαθεν είχαν και αίτια και αφορμές. Στο σήμερα όχι μόνο ζητάνε στους μαθητές να επιστρέψουν στο σχολείο μετά από 7 μήνες μακριά από τα σχολικά κελιά, αλλά και οι όροι που γίνεται αυτή η επιστροφή είναι στην καλύτερη περίπτωση ασφυκτικοί . Πέρα από το πρωινό ξυπνητήρι, την προσευχή, το απουσιολόγιο, τα 45λεπτα της μιζέριας, το διαρκές άγχος και το τρέμουλο στην σκέψη των εξετάσεων που καθιστούσαν ήδη το σχολείο κάτεργο, προστίθεται η μείωση των διαλλειμάτων (δηλαδή εκείνων των αυστηρά οριοθετημένων στιγμών όπου οι μαθητές μπορούν να νιώσουν για λίγο ξέγνοιαστοι) ενώ όλα αυτά επιβάλλεται να γίνονται με τη χρήση μάσκας.

Γιατί τους φοβίζονται οι Καταλήψεις;

Τα αλάνια στα κάγκελα των σχολείων αρνούνται να ακούσουν τη γλώσσα της κυριαρχίας και σχηματίζουν μια δικιά τους γλώσσα, τη γλώσσα της ανυπακοής και της οργής. Χτίζουν σχέσεις , χλευάζοντας την αδιάφορη και ήσυχη ζωούλα των μεγάλων και ζούνε ώρες που έχουν επιλέξει αυτοί πως θα κυλήσουν. Η κατάληψη ενός σχολείου μπλοκάρει την εκπαιδευτική διαδικασία και αυτό είναι κάτι που ενοχλεί όλους εκείνους που ασκούν ή υπερασπίζονται την εξουσία. Στις επόμενες γραμμές θα προσπαθήσουμε, συμπυκνωμένα, να χαρτογραφήσουμε τις καταστάσεις εκτροπής που ανθίζουν εντός ενός κατειλημμένου σχολείου.

Το σχολείο ως αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνικής οργάνωσης δεν θα μπορούσε να είναι διαχωρισμένο από εξουσιαστικές σχέσεις αλλά και από συνεχή έλεγχο. Ταυτόχρονα λοιπόν, με τον προφανή στόχο, της προετοιμασίας των μαθητών που θα ενισχύσουν της δομές της καπιταλιστικής μηχανής ,το σχολείο προσπαθεί να εμφυτεύσει στους μαθητές εκείνα τα στοιχεία που είναι απαραίτητα για την διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης. Παράλληλα γίνεται ξεκάθαρο ότι οι μη παραγωγικοί πετιούνται εκτός ήδη από τα πρώτα χρόνια συμμετοχής τους στην εκπαιδευτική διαδικασία. Οι μαθητές υποχρεούνται να συμβιβαστούν με τους κανόνες ηθικής που ανταποκρίνονται στα πρότυπα νομιμοφροσύνης και υποταγής που η κοινωνία αποζητά. Η ανάγκη για περισσότερη πειθάρχηση ικανοποιείται μέσω της εσωτερίκευσης μηχανισμών όπως η θρησκεία, η εθνική συνείδηση και η ποινικοποίηση των πολιτικών απόψεων. Υπάρχουν όμως όλες εκείνες οι στιγμές που τα παραπάνω σταματούν να υφίστανται: από την ψεύτικη αιτιολόγηση στο «γιατί δεν έχεις διαβάσει;» μέχρι την αντιγραφή στο διαγώνισμα και από την κοπάνα την πρώτη ώρα μέχρι την κατάληψη του σχολείου. Κάθε άρνηση στα πρότυπα και τις επιταγές τους, εναντιώνεται στην εξημέρωση που το σχολείο επιβάλλει.

Στους καταληψίες δίνεται η δυνατότητα να αράξουν μέσα στο σχολείο, να μιλήσουν, να μοιραστούν βιώματα και εμπειρίες δίχως να τους διακόπτει το αποκρουστικό χτύπημα του κουδουνιού. Είναι αυτά τα αγόρια και αυτά τα κορίτσια που ενώ το σχολείο τους μαθαίνει ότι ο καθένας/καθεμία είναι για την πάρτη του, αντιλαμβάνονται ότι θα πρέπει να στηριχθούν ο ένας στην άλλη για να κρατήσουν το σχολείο κλειστό για άλλη μια μέρα. Πίσω από την αμπαρωμένη πόρτα στέκονται πλάι πλάι συμμαθητές που ίσως δεν είχαν ξαναμιλήσει αλλά νιώθουν σαν να γνωρίζονται χρόνια. Είναι αυτές οι εμπειρίες που επανανοηματοδοτούν τον χρόνο και τον χώρο στο σχολείο. Για πρώτη φορά το σχολείο είναι δικό τους. Ο χρόνος που μέσα στο μάθημα περνούσε μαρτυρικά τώρα περνάει χωρίς να το καταλάβουν. Οι άβολες ξύλινες καρέκλες μοιάζουν τα πιο αναπαυτικά καθίσματα, η μίζερη αυλή μοιάζει με γήπεδο ολυμπιακών διαστάσεων και οι τοίχοι του σχολείου μακιγιαρισμένοι με κάποιο αδιάφορο χρώμα, γεμίζουν με γκραφίτι,χιπ-χοπ στίχους, οπαδικά συνθήματα και αλφάδια. Στα μάτια, λοιπόν, όσων εναντιώνονται στις καταλήψεις ,το οικοδόμημα που έχουν χτίσει για τη δημιουργία των νέων υπηκόων, γκρεμίζεται.

Ποιοι δεν γουστάρουν τις καταλήψεις ;

Το κράτος: του οποίου ο κύριος μηχανισμός για τη δημιουργία νέων ψηφοφόρων, που θα φροντίσουν για την διαιώνιση του και από την άλλη θα στελεχώσουν τα εργατικά κάτεργα, προσωρινά παραλύει.

Οι Διευθυντές/ καθηγητές: επειδή ο ρόλος τους ξαφνικά φαντάζει ασήμαντος και οι μαθητές κάνουν το μάθημα της ζωής τους.

Οι Γονείς: που δεν μπορούν να χωνέψουν ότι το παιδί τους ξυπνάει νωρίτερα από το σχολικό κουδούνι για να κάνει κατάληψη και όχι για να είναι συνεπές στις «υποχρεώσεις» του.

Οι μπάτσοι: γιατί ένα είναι το σύνθημα που όλες-ους μας ενώνει. ΜΠΑΤΣΟΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ.

Όλοι οι παραπάνω πρωτοστατούν παραδοσιακά στο σπάσιμο των καταλήψεων. Τσαμπουκάδες γονιών και καθηγητών προς τους μαθητές, διευθυντές που κάνουν τους ράμπο στις 6 το πρωί και μπάτσοι που σέρνουν πιτσιρικάδες στο τοπικό ΑΤ. Σαν να μην έφταναν αυτά, εισάγεται και μια νέα μέθοδος καταστολής η λεγομένη τηλεκπαίδευση. Από τη μια βρήκαν δουλειά οι ρουφιάνοι και από την άλλη όσοι ψήφισαν κατά της κατάληψης βρίσκουν τον χώρο να αποδείξουν πόσο αγαπάνε το σχολείο. Αλίμονο στους καταληψίες.

Καταλήψεις και αιτήματα

Μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας βρίσκουν τα αιτήματα των μαθητών δίκαια, προοδευτικοί καθηγητές, γονείς ακόμα και διευθυντές μιλάνε για την αντιδραστική νεολαία που πρέπει να ακουστεί. Διάφοροι διανοούμενοι σκύβουν στοργικά πάνω από τα “αγρια νιάτα” για να έχουν υλικό για την επόμενη διατριβή τους. Παρ’ όλα αυτά, εχθρεύονται την κατάληψη και προτείνουν άλλους πιο αφομοιωτικούς τρόπους όπως επιστολές στην υπουργό παιδείας, καθιστικές διαμαρτυρίες, ειρηνικές διαδηλώσεις με μπαλόνια κτλπ.

Από την άλλη, πάντα εμφανίζονται και οι κομματικοί πλασιέ στηρίζοντας τις καταλήψεις μόνο όταν έχουν αιτήματα, που λειτουργούν σαν αντιπολίτευση στην εκάστοτε κυβέρνηση.

Κανείς μα κανείς όμως δεν θα στηρίξει μια κατάληψη «χωρίς αιτήματα», δηλαδή καταλήψεις όπου τα αιτήματα κάνουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο ξεκάθαρο ότι: οι καταληψίες θέλουν να χάσουν μάθημα. Τα αιτήματα παίζουν τον ρόλο της διαρκούς ανατροφοδότησης μιας αντίληψης, ότι η ζωή μας είναι σκατά λόγω λανθασμένων πολιτικών χειρισμών και κακών κυβερνήσεων. Τουτέστιν, αν βρεθεί κάποιος μεσσίας και διορθώσει το τάδε ή το δείνα στο εκπαιδευτικό σύστημα, όλα θα είναι καλύτερα. Δεν θέλουν ή δεν μπορούν να καταλάβουν, ότι το πρόβλημα είναι εξ αρχής ο θεσμός της εκπαίδευσης, όσο περιποιημένος και “ανθρώπινος” αν είναι. Εξάλλου, όπως έχουν ουρλιάξει αρκετές φορές πολλοί/ες μαθητές/τριες στο παρελθόν:

τα καλύτερα μας όνειρα δεν είχαν μέσα το σχολείο.

Κλείνουμε το μάτι σε όλους/ες τους/τις μάγκες/ισσες που κατέλαβαν
σχολεία τους και συγκρουστήκαν με μπάτσους/γονείς/καθηγητές.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΛΟΥΚΕΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

ΥΓ. ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Θα τα ξαναπούμε...

*Σύνθημα στην γειτονιά των Βασιλειών από την
αντιφασιστική ομάδα Μεσσαμπελιών-Αι Γιάννη*

*“Μας κλείσαν σε σχολεία,
θα ‘μαστε ελεύθεροι αύριο
Αρκεί να διαβάζουμε και να ‘χουμε κουράγιο
Αρκεί να εξημερώσουμε κάθε ενστικτό μας άγριο
Κι έτσι ξεκινήσαμε την πρώτη μας σελίδα
Άδεια μυαλά μολύνανε με μίσος και πατρίδα
Μας είπαν να στρεφόμεστε σ’ ένα θεό για ελπίδα
Αλλά μόνο στον δικό τους γιατί αυτός είναι η αλήθεια
Έπειτα μεγαλώσαμε και πήγαμε γυμνάσιο
Τα μυαλά μας προϊόντα, το σχολείο εργοστάσιο
7ωρα κλεισμένοι και διάβασμα στο δυπλάσιο
Πλησιάζουν πανελλήνιες μ’ ένα άγχος τεράστιο
Και οι δυνάμεις σου στο ελάχιστο
Σου λένε “θα περάσεις φοιτητής, θα ‘ναι θαυμάσιο”
Μετά στρατό καπάκια για να βγεις άτομο άξιο
Πρέπει κι εσυ να πάρεις μέρος στο οπλοστάσιο”*

- Λούπες Μοτίβα

BELLUM URBI

αντιεξουσιαστική ομάδα στο Ηράκλειο

bellumurbi.blackblogs.org • bellumurbi@espiv.net